

[Karl Nielsen]

forsikringsområdet er der pålagt 50 pct. afgift, så det er ikke noget særegent.

Må jeg sige om sommerhuse og fritidshuse, som jeg synes kan sammenlignes med de store lystbåde, at for dem kommer man ikke uden om en lejeværdi på 2 pct., og hvis man har et sommerhus eller fritidshus, der er blevet vurderet til 300.000 kr. – det er jo ikke noget stort hus – er der immervæk 4.000 kr. – når man har taget højde for standardfradraget – der skal tages til indtægt. Og det er en løbende afgift, det er en årlig afgift.

For privatbilen, som jeg været inde på, og campingvognen betales der både registreringsafgift og løbende vægtafgift, og det er jo helt andre summer, der her er tale om, end ved lystbådeforslaget. Enhver ved vel nok, at hele bilområdet indbringer flere penge end dem, som anvendes på vejområdet, og det skulle, så vidt jeg forstod hr. Keld Andersen, være argumentet for, at man ikke kunne sammenligne.

Må jeg sige til hr. Jørgen Jensen, at jeg synes, det var en ejendommelig argumentation, han anvendte, for den gik jo på, at man var utilfreds med andre love, der var gennemført her i tinget. Jeg troede, man inden for DKP tog stilling til, om man fandt de enkelte lovforslag rimelige eller ikke.

Hr. Alfred Hansen var inde på, at jeg havde sagt, at det var en retfærdighed, at man gennemførte denne lovgivning. Jeg sagde, det var en retfærdighedslovgivning i forhold til anden lovgivning vedrørende andre fritidsaktiviteter.

Må jeg ganske kort sige til skatte- og afgiftsministeren, som advarer meget imod registreringsproblematikken på grund af de administrative vanskeligheder, at jeg finder nok, der er en række administrative vanskeligheder, men nok ikke større, end at de med lethed kunne overvindes. Skatte- og afgiftsministeren henviste til, at mange pensionister ville komme i klemme, hvis man gennemførte en lovgivning, som byggede på en løbende afgift. Vi havde jo i sin tid forestillet os, at bundgrænsen skulle ligge betydelig højere, hvis vi gennemførte en løbende afgift, end det nu er foreslået i lovgivningen. Så kunne man udmærket dække langt de fleste pensionister ind. Pensionister, som i dag har et sommerhus eller et fritidshus, må jo også betale en løbende afgift heraf.

Thorndahl (FP):

Jeg vil først gerne kommentere hr. Ellemann-Jensens letfærdige betragtninger. Jeg går ud fra, at hr. Ellemann-Jensen finder det molboagtigt – sådan må jeg da egentlig forstå ham – når bådbranchens virksomheder har foretaget deres dispositioner i tillid – og det har de rent faktisk – til den indgåede aftale mellem augustforligspartierne den 12. april 1978, dispositioner, som dette lovforslag fuldstændig gennemhuller. Denne kendsgerning må altså, det går jeg da ud fra, efter hr. Ellemann-Jensens opfattelse være molboagtigt. Det er min opfattelse, hr. Ellemann-Jensen, og jeg har ikke noget imod at være 100 pct. uenig med hr. Ellemann-Jensen, at vi først får løst vore bekæftigelsesmæssige og økonomiske problemer – det er i hvert fald en afgørende forudsætning – når der er tilvejebragt tillid mellem regering og folketing på den ene side og erhvervsliv og arbejdspladser på den anden side, og denne sag, dette lovforslag, bygger bestemt ikke nogen gensidig tillid op, tværtimod.

Når hr. Ellemann-Jensen finder min metode at regne efter for molboagtigt, skal jeg først sige nå og herefter konstatere, at mine betragtninger, så vidt jeg kan se i hvert fald, ret nøje svarer til både branchens og sejlernes betragtninger. Selvfølgelig er det da også noget vrøvl, hr. Ellemann-Jensen kommer med, ligefrem at rose sig af – for det er jo det, hr. Ellemann-Jensen gør – at indføre en afgift, der både for staten, for virksomhederne og for beskæftigelsen er en underskudsforretning. Det er helt fantastisk, men det er måske den nye kurs, som venstres unge eller måske snarere yngre løver er ved at anlægge.

Der har været lidt diskussion omkring afkriminaliseringen af simpel uagtsomhed i forbindelse bl. a. med skattelovgivning og det foreliggende lovforslag. Dette problem er generelt blevet behandlet bl. a. den 4. november 1977 her i folketinget i anledning af et af fremskridtspartiet fremsat forslag, og jeg vil i den anledning godt citere de bemærkninger, som den daværende justitsminister rundede sit første indlæg af med. Det står i Folketingstidende den 4. november 1977, sp. 1465:

»Når dette er sagt, vil jeg gerne tilføje, at de hensyn, der er afgørende for uagtsomhedsansvarets udstrækning, kan variere inden